

Alegries primaverals

La primera oreneta que un hom ovira i la primera truita d'espàrrecs que un hom menja, inicien el seguit d'alegries primaverals.

En aquests dos esdeveniments, com en altres, la complexitat humana ja es demostra: la joia que dona l'oreneteta és purament anímica, la de l'espàrrec, corporal. I així, alternant-se les sensacions agradoses de l'esperit i de la matèria i traient-nos brosses dels ulls passem la bella estació dels idealismes compartits amb golafreries.

Ens trobem en la diada de les palmes i els palmons, mes quina en fóra que no ens trobéssim, a l'ensem, en la diada dels motles de sucrecandi. Jo no arribo a capir el simbolisme bíblic que representa una calaixera o un armari de confiteria penjats en el teixit polièdric d'una palma de luxe. Tampoc desllorigo la significació d'aqueixos aditaments de filagasses metàl·liques que demanen, a crits, el pentinat de la "coupletista"; ni de les flors artificials, ni dels llassos de seda.

Cal haver vist passar un carro encimbellat de branques de llorer i d'olivera per a comprendre com seria plaent a Jesús caminar entre aquella verdor flairosa, tremoladica en mans dels nins i de les dones.

Oh, sentir-se acomboiat per un bosc odorant, on el sol guspreja, on filen les ombres, on se refresca el ventjol carregat dels mormuris i dels crits glorificadors d'una gernació fervent!...

Tanmateix val la pena de pensar que Jerusalem donà els brançatges dels seus horres, però no pas els productes refinats de les seves indústries de fantasia!

Però l'ingratitude dels homes uns cops es demostra llurant a Barrabás i altres fomentant l'empeltrament dels fills.

El cas és que àdhuc en els poblets on se serva amb més puresa la tradició i on les gentes com en la Judea, trenquen amb llurs pròpies mans els brançatges gloriosos, no s'abstenen pas de penjar-hi un tortell.

I el llor benefici que allunva la pedregada, serva una resqufeia de massapà. Fesl'ivitats complexes de primavera!